

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: R. N.**, zastoupen Mgr. Radkou Dohnalovou, advokátkou, se sídlem Převertálská 330, Tábor, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 749/VL - 10 - P14 - 2003 ze dne 25. 6. 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 381/2004 - 42 ze dne 12. 7. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni, advokátce Mgr. Radce Dohnalové, **se přiznává** odměna ve výši 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včasnou kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Rozhodnutím žalovaného, blíže uvedeným v záhlaví tohoto usnesení, nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rovněž na něj nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že důvodem podání žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a stěžovatelovy potíže s věřiteli, od kterých si vypůjčil před deseti lety finanční prostředky na koupi bytu a dodnes je nesplatil. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo pro některý z důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem

řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu uvedl, že při koupi bytu narazil na podvodníky, kterým zaplatil penězi, jež si za tímto účelem vypůjčil, ale byt nikdy nedostal. Věřitelé po stěžovateli požadovali vrácení vypůjčené částky a vyhrožovali mu fyzickou likvidací a proto se rozhodl odjet do ČR. Ve vlastnoručně psaném prohlášení v rodném jazyce uvedl, že mu na Ukrajině vyhrožují bandité a v Rusku jej nepovažují za Rusa. Do protokolu k žádosti o udělení azylu uvedl již jiný příběh, založený na výhrůžkách lidí z politické strany RUCH, kteří po něm požadovali, aby opustil Ukrajinu a několikrát jej fyzicky napadli z národnostních důvodů.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve správním spisu. Tvrzení v obavách z pronásledování lidmi, z politické strany RUCH, kteří mu vyhrožovali a požadovali po něm, aby opustil Ukrajinu

neboť není „čistý“ Ukrajinec, uvedených v žalobě, dle jeho názoru krajský soud při svém rozhodování v rozporu s obsahem spisu pomínil. Poukazuje také na formalistický přístup soudu v posuzování jeho důvodů vedoucích k opuštění vlasti, kdy soud dle jeho názoru dostatečně nezohlednil jednak národnostní potíže a jednak jeho obavy z pronásledování ze strany RUCH. Ohledně oficiálních informací týkajících se Ukrajiny, které byly použity jako podklad k rozhodování, stěžovatel v kasační stížnosti prohlašuje, že jde pouze o oficiální proklamace, které neodpovídají reálnému stavu a že tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu jeho práv. Dále stěžovatel namítá, že závěr soudu ohledně jednání příslušníků strany RUCH, jako činu soukromých osob s motivem získat zpět vypůjčené finanční prostředky, nemá oporu ve spisu, neboť stěžovatel vypovídal, že příslušníci strany RUCH jej pronásledovali pro jeho ruský původ z matčiny strany. Závěrem kasační stížnosti uvádí, že mu nelze klást k tíži a následně činit nevěrohodnými jím poskytnuté informace jen proto, že nemá právnické vzdělání a povědomí o právní úpravě, tudíž o relevanci důvodů pro azylové řízení v České republice. Stěžovatel navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc se vrátila tomuto soudu k dalšímu řízení.

K této stěžovatelově argumentaci Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno, že „často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí tím spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly.“ V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 60 Az 86/2005, kdy „nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“

Otázka problémů se soukromými osobami byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu též obšírně řešena, za všechny je možné uvést rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 a v daném kontextu rovněž rozsudek ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004, kde je konstatováno, že „pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.“

K stěžovatelově námitce týkající se uvádění azylově relevantních důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že úkol žalovaného nespočívá v předestírání důvodů, pro které je azyl obvykle udělován, nýbrž žalovaný musí žadateli o azyl umožnit, aby uvedl všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné. Tímto způsobem žalovaný postupoval a Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech.

Ohledně námítky spočívající v nevěrohodnosti oficiálních informací o vlasti stěžovatele, které byly použity jako podklad rozhodnutí, lze uvést jen to, že nebyla uplatněna v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného před krajským soudem, a proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, jakož i ostatních správních soudů, poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu aplikovaných ustanovení podaných v citovaných rozhodnutích. Neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 14 Az 381/2004 - 60 ze dne 4. 10. 2006 ustanovena zástupkyně advokátka Mgr. Radka Dohnalová. Nejvyšší správní soud zástupkyni přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1 x 2100 Kč, za úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal právní úkon spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož právní zástupce neuvedl ani neprokázal, že došlo k uskutečnění první porady s klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Zástupkyně uvedla ve vyúčtování služeb ze dne 20. 5. 2007, že není plátcem DPH. Ustanovené zástupkyni se přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu